



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16332/2022
04.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Татјана Мирковић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ... и туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Драган Нинковић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5446/21 од 09.06.2022. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5446/21 од 09.06.2022. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5446/21 од 09.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле АА и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1099/16 од 26.05.2021. године у ставовима првом, другом, трећем и осмом изреке, којима је одлучено да се као неоснован одбија тужбени захтев да се утврди да тужилца има право својине - удела у висини од 50% на привредном друштву „Наникс“ ДОО Београд по основу заједничке имовине стечене током трајања брачне заједнице са првотуженим ББ (став 1 изреке), да се наложи Агенцији за привредне регистре да изврши упис права својине удела у висини од 50% привредном друштву „Наникс“ ДОО Београд у корист тужиле АА и изврши брисање удела од 50% у наведеном друштву на име друготуженог ВВ (став 2), да се тужени обавезе да јој на име заједнички стечене имовине исплати износ од 25.000 евра са траженом каматом као противвредности $\frac{1}{2}$ сувласничког удела на чамцу са кабином ближе одређеном у изреци (став 3), да се утврди да је тужилца сувласник по основу заједнички стечене имовине током трајања брака са $\frac{1}{2}$ дела новчаних средстава на девизном рачуну који се води на име привредног друштва „Наникс“ ДОО Београд отвореног код ... Bank ад Београд на коме је овлашћено лице за подизање новца ББ, партија Ставом другим изреке другостепене пресуде, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда, тужила је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се наводима ревизије указује, није предвиђена као ревизијски разлог према члану 407. став 1. ЗПП.

У побијаном делу другостепена пресуда је заснована на чињеничном стању које је првостепени суд утврдио и другостепени суд прихватио као релевантно чињенично упориште за донету одлуку. У образложењу побијане пресуде другостепени суд је оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, те поступио у складу са одредбама члана 396. став 1. и 2. ЗПП.

Према чињеницама које су утврђене и у суштини нису спорне, тужила АА и тужени ББ у браку су били од 10.11.1996. године до 24.09.2012. године, када је њихов брак разведен. У време закључења брака тужила није имала посебне имовине, тужени ББ је у својини имао путничко возило и био је суоснивач и члан ПД „Наистехна“ где је био запослен. Ово привредно друштво је угашено у 2007. години. Од 1997. године отпочето је обављено цвећарске делатности у заједници супружника. У 2008. години тужени ББ је основао привредно друштво „Наникс“ доо. Ово привредно друштво је пословало и остваривало приходе. Новац на рачуну привредног друштва представља имовину тог друштва. Имовину привредног друштва чини и чамац који је привредно друштво „Наникс“ доо купило и платило средствима од свог пословања. Оснивачка права на привредном друштву „Наникс“ доо тужени ББ је пренео туженом ВВ.

Код изнетог стања ствари, правилно је пресудама нижестепених судова одлучено о неоснованости тужбеног захтева тужиле којим је тражила да се утврди да има право својине на опредељеном уделу у привредном друштву „Наникс“ доо по основу стицања у браку и АПР-у наложи упис удела у њену корист, те утврди да је сувласник са уделом у $\frac{1}{2}$ дела на новчаним средствима на девизном рачуну привредног друштва „Наникс“ доо и за исплату траженог износа од 25.000 евра на име противвредности $\frac{1}{2}$ удела на чамцу са кабином. Према датим разлозима за одбијајућу одлуку о овим захтевима, тужила нема могућност истицања стварно-правног захтева за удео у привредном друштву „Наникс“ доо и удела у имовини наведеног привредног субјекта, чији је оснивач био тужени ББ, већ може да има само облигациони захтев према бившем супружнику, сразмерно свом учешћу у стицању имовине која је унета у имовину привредног друштва. Имовина привредног друштва одвојена је од имовине оснивача. Оснивачка и управљачка права на привредном друштву припадају регистрованом оснивачу, а тужила то није. Имовина унета у привредно друштво као оснивачки улог једног супружника постаје капитал привредног друштва. Добит

привредног друштва представља резултат рада тог привредног субјекта, као правног лица и оно одлучује да ли ће се добит ако је има исплатити оснивачу или употребити за другу сврху. Оснивачка добит би представљала приход од имовине (капитала), а заједничка имовина супружника је резултат заједничког рада. Због тога нема места примени одредбе члана 171. став 1. и члана 180. став 2. Породичног закона, на којој одредби тужиља заснива свој захтев у односу на удео у привредном друштву и удео у имовини привредног друштва, као што су средства на рачуну привредног друштва и чамац на којем привредно друштво има право својине јер је купљен новцем привредног друштва, а не новцем парничних странака.

По оцени Врховног суда, ревизија није основана у оспоравању правилности примене материјалног права од стране нижестепених судова.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

У конкретном случају, тужиља не може стећи имовинска нити управљачка права у друштву са ограниченом одговорношћу чији је оснивач био само првотужени ББ и имовина привредног друштва одвојена од његове имовине, као оснивача. Власничка и управљачка права на оснивачком улогу припадају регистрованом оснивачу друштва са ограниченом одговорношћу, а тужиља нема статус оснивача у једночланом друштву са ограниченом одговорношћу. Евентуално заједнички стечена имовина супружника унета у привредно друштво, као оснивачки улог једног супружника (овде првотуженог), постала је имовина, односно власништво привредног друштва тако што су уписом оснивача предузећа у регистар привредних субјеката реализована правна дејства оснивачког акта по коме је извршен унос имовине, као оснивачког улога предузећа. Због тога, у односу на удео у предузећу и на имовину предузећа, нема места примени цитиране одредбе члана 171. став 1. Породичног закона, на којој одредби тужиља заснива свој тужбени захтев.

Наводима ревизије тужиље о томе да је она била у браку са туженим када је основано привредно друштво у које је тужени уложио њихову заједничку имовину, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Заједнички стечена имовина супружника која је унета у привредно друштво постала је имовина тог привредног друштва, па се на тој имовини искључују како власничка права улагача, тако и његовог супружника, који може по основу стицања у браку захтевати новчану противвредност улога сразмерно свом уделу стицању имовине, а што није предмет захтева о ком је правноснажно одлучено.

Због тога је оцењено да се наводима ревизије тужиље неосновано побија правилност примене материјалног права.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић